

04-03-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“অব্যক্ত মহাবাক্য”

ৰিভাইজ: 14-04-1983 মধুবন

“সম্পন্ন আত্মাসকল সদায় নিজৰ তথা সেৱাৰ প্ৰতি সন্তুষ্ট”

আজি দূৰ দেশবাসী সন্তানসকলৰ লগত মিলন মনাবলৈ সাক্ষী জগতত সাক্ষীৰ আধাৰ লৈ, সন্তানসকল তথা এই সাক্ষীৰ পুৰণা জগতখনকো খনকো বাপদাদাই চাই আছেহি। পুৰণা জগত অৰ্থাৎ অস্থিৰতাৰ জগত। বাপদাদাই অস্থিৰতাৰ জগতৰ ৰেঙণি দেখি সন্তানসকলৰ অচল স্থিতিক লক্ষ্য কৰি আছিল। এই সকলো অস্থিৰতাৰ দৃশ্য সাক্ষী হৈ চোৱাইক! খেলৰ এই দৃশ্যই আৰুহে নিজৰ অচল চুইট হ'ম আৰু নিজৰ চুইট ৰাজধানীৰ কথা মনত পেলাই দিয়ে। স্মৃতিলৈ আহে যে আমাৰ ঘৰ, আমাৰ ৰাজ্য কি আছিল আৰু এতিয়াও কি ৰাজ্য আহিবলগীয়া আছে আৰু ঘৰলৈ যাবৰ হ'ল। আজি বাপদাদাই এই দৃশ্য দেখি বাৰ্তালাপ কৰি আছিল। এই সকলো অস্থিৰ জগতত থাকি, এই দৃশ্য কিমান দিনলৈ চাবা? সন্তানসকলৰ এই কম বেছি সহন কৰাৰ দৃশ্য দেখি ব্ৰহ্মা পিতাই ভাবে যে সকলোকক এতিয়াৰ পৰাই বতনলৈ মাতো। এই কথা পচন্দ হৈছেনে? উৰিব পাৰিবানে? কোনো ৰচী আদিতো বান্ধ খাই থকাতো নাই? যিকোনো প্ৰকাৰৰ আসক্তিৰ বাবে পাখি দুৰ্বল হোৱা নাইতো? আসক্তিত পাখি কৰবাত লাগি থকা নাইতো? এতিয়া এনে প্ৰস্তুতি কৰিছানে? বাপদাদাতো চেকেণ্ডতে উৰিব আৰু তোমালোকে প্ৰস্তুতি কৰোতে থাকি যোৱা যদি! সাজুতো আছা নহয়! প্ৰথমে দুটা কথা নিজকে সুধিব লাগিব-

- 1) এটা হৈছে সম্পূৰ্ণ স্বতন্ত্ৰ আত্মা হোৱানে? নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ বেগত নিজে সন্তুষ্টনে? নিজৰ সন্তুষ্টতাৰ লগতে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিৰ সকলো সম্পৰ্কৰ আত্মাৰ প্ৰতি সন্তুষ্টতাৰ ৰেচপণ্ড পোৱানে?
- 2) দ্বিতীয় কথা সেৱাত নিজৰ ওপৰত সন্তুষ্টনে? যথার্থ শক্তিশালী বিধিৰ প্ৰতিফল সিদ্ধি প্ৰাপ্ত হৈ আছেনে?

নিজৰ ৰাজ্যৰ বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ আত্মাসকলক যিদৰে ৰাজ্য অধিকাৰী, ৰ'য়েল পৰিয়ালৰ অধিকাৰী, ৰ'য়েল প্ৰজাৰ অধিকাৰী আৰু সাধাৰণ প্ৰজাৰ অধিকাৰী, সকলো প্ৰকাৰৰ আত্মাক সংখ্যা অনুসৰি প্ৰস্তুত কৰিছানে? কৰাওতা পিতা হয় কিন্তু নিমিত্ত হিচাবে কৰোতা সন্তানসকলকে ৰাখে, কিয়নো কৰ্ম ফলৰ প্ৰালন্ধ পোৱা যায়। নিমিত্ত কৰ্ম সন্তানসকলেই কৰিব লাগিব। সম্বন্ধত ব্ৰহ্মা পিতাৰ লগত সন্তানসকলেই আহিব লাগিব। পিতাতো অনাসক্ত আৰু স্নেহী হয়েই থাকিব। গতিকে এনেকৈ পৰীক্ষা কৰি তাৰ পিছত কোৱা প্ৰস্তুত হৈছেনে? কাৰ্য্যক আধাতে এৰি দিব নালাগে নহয়! আৰু সম্পন্নতাৰ অবিহনে আত্মা কৰ্মাতিত হৈ পিতাৰ লগত যাব নোৱাৰে। সমান হোৱাসকলহে লগত যাব। লগতে যাব লাগিব নে পিছে পিছে আহিবা! শিৱৰ বৰযাত্ৰী হৈ নাহা নহয়! এতিয়া কোৱা সাজু আছানে? নে ভাবি আছা যে ছু-মন্ত্ৰৰ কিবা কিবা খেল হৈ যাওক। শিৱ মন্ত্ৰই হল ছু-মন্ত্ৰ। সেয়াতো পাই গৈছা নহয়! ব্ৰহ্মা পিতাৰ বহুত চিন্তা আছিল যে সন্তানসকলে যাতে কষ্ট নাপায়। অসুবিধা হ'ল নে মনোৰঞ্জন হ'ল? (আজি বহুত বৰষুণ হোৱাৰ বাবে টেণ্ট আদি সকলো বাগৰি গ'ল) টেণ্ট লৰিল নে অন্তৰো লৰিল? অন্তৰতো মজবুত হয় নহয়নে? কি হ'ব, কেনেকৈ যাম, এই অস্থিৰতাতো নাই? কিবাতো নতুন বস্ত্ৰও চোৱা! আবুৰ বৰ্ষাকাল তোমালোকেতো কেতিয়াও নেদেখা। এয়াও অলপ অনুভৱ হৈ আছে। পাহাৰৰ বৰষুণো চাব লগে নহয়। এয়াও এক ৰমণীয় দৃশ্য দেখিলা। সোনকালে পলাই যোৱাৰ সংকল্পতো নাহে নহয়। এয়াও ভাল হ'ল যে অন্তিম দিনত ধুমুহা আহিল। কিবা নতুন খবৰতো গৈ শুনাবা যে কি কি দেখিলা। শুনাবলগীয়া খবৰততো ৰমণীকতা আহিব নহয়! এনেয়েতো সকলো অচল হোৱা। এতিয়াতো বহুত কিবাকিবি হ'বলগীয়া আছে। এয়াতো একোৱেই নহয়। এয়াও হৈছে তত্ত্ব পৰিৱৰ্তনৰ লক্ষণ। এইবোৰ দেখি যিদৰে তত্ত্বৰ গতি তীব্ৰতৰ হৈ গৈ আছে, সেইদৰে স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ গতিও তীব্ৰ হওক। অচ্ছা-

এইদৰে সদায় স্ব-পৰিৱৰ্তনত তীব্ৰগতিত আগবাঢ়ি যাওতা, নিজৰ সম্পূৰ্ণতাৰ দ্বাৰা সেৱাৰ কাৰ্য্যৰ সম্পন্নতা কৰোতা, সদায় সাক্ষীভাবৰ স্থিতিত স্থিত হৈ অস্থিৰতাৰ পাটকো ৰমণীয় পাট বুলি ভাবি অচল হৈ চাওতা, এনে চিৰ শক্তিশালী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাৰ্টিৰ লগত অব্যক্ত বাপদাদাৰ মিলন

1) সদায় সাক্ষীভাবৰ স্থিতিত স্থিত হৈ ড্ৰামাৰ প্ৰত্যেক দৃশ্য চোৱানে? সাক্ষীভাবৰ স্থিতি সদায়ে ড্ৰামাৰ ভিতৰত হিৰ' পাৰ্ট বজোৱাত সহযোগী হয়। সাক্ষীভাব নহলে হিৰ' পাৰ্ট বজাবলৈ নোৱাৰে। হিৰ' পাৰ্টধাৰীৰ পৰা সাধাৰণ পাৰ্টধাৰী হৈ যায়। সাক্ষীভাবৰ স্থিতিয়ে সদায়েই ডবল হিৰ' বনায়। এটা হৈছে হীৰাতুল্য কৰে আৰু দ্বিতীয়তে হিৰ' পাৰ্টধাৰী গড়ে। সাক্ষীভাব অৰ্থাৎ দেহৰ প্ৰতি অনাসক্ত, আত্মা মালিকত্বৰ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকে। দেহৰ পৰাও সাক্ষী। মালিক। এই দেহৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰাওতা, কৰোতা নহয়। এনেকুৱা সাক্ষী স্থিতি সদায় থাকেনে? সাক্ষী স্থিতিয়ে সহজ পুৰুষাৰ্থৰ অনুভৱ কৰায়নে? কিয়নো সাক্ষী স্থিতিত কোনো প্ৰকাৰৰ বিঘ্ন বা জটিলতা আহিব নোৱাৰে। এয়া হল মুখ্য অভ্যাস। এয়াই সাক্ষী স্থিতিৰ প্ৰথম আৰু অন্তিম পাঠ কিয়নো অন্তিমত চাৰিওফালে অস্থিৰতা হ'ব, সেই সময়ত সাক্ষী স্থিতিৰ দ্বাৰাই বিজয়ী হ'ব। সেয়ে এইটো পাঠ দৃঢ় কৰা। অচ্ছা-

2) সদায় নিজকে সংগমযুগী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা বুলি ভাবানে? সংগমযুগ হ'ল শ্ৰেষ্ঠ যুগ, পৰিৱৰ্তনৰ যুগ, আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ মিলন মেলাৰ যুগ। এনেকুৱা সংগমযুগৰ বিশেষত্ববোৰৰ কথা ভাবিলে কিমান ওলায়! এই বিশেষত্ববোৰ স্মৃতিত ৰাখি সমৰ্থ হোৱা। যেনেকুৱা স্মৃতি তেনেকুৱা স্বৰূপ স্বতঃ হৈ যায়। সেয়েহে সদায় জ্ঞানৰ মনন কৰি থাকিবা। মনন কৰিলে শক্তি আহে। যদি মনন নকৰে, কেৱল শুনে শুনায় তেন্তে শক্তি স্বৰূপ নহয় কিন্তু শুনোৱা বজাহে হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলৰ মননৰ চিত্ৰ ভক্তিতো দেখুৱায়। কেনেকৈ মনন কৰা সেই চিত্ৰ মনত আছে! বিষুৱৰ চিত্ৰ দেখা নাই? আৰামত শুই আছে আৰু মনন কৰি আছে, স্মৰণ কৰি আছে। স্মৰণ কৰি, মনন কৰি হৰ্ষিত হৈ আছে। এয়া কাৰ চিত্ৰ? শয়্যা চোৱা কেনেকুৱা? সাপক শয়্যা বনাই দিলে অৰ্থাৎ বিকাৰ অধীন হৈ গল। তাৰ ওপৰত শুইছে। তলৰ বস্তু অধীন হয়, ওপৰত মালিক থাকে। মায়াজীং হৈ গ'লে নিশ্চিত। মায়াৰ ওচৰত হাৰ মনাৰ, যুদ্ধ কৰাৰ কোনো চিন্তা নাই। সেয়ে নিশ্চিত আৰু মনন কৰি হৰ্ষিত হৈ আছে। এনেকৈ নিজকে চোৱা, মায়াজীং হৈছোনে? কোনো বিকাৰে যাতে আক্ৰমণ নকৰে। নিতৌ নতুন নতুন পইণ্ট স্মৃতিত ৰাখি মনন কৰিলে বহুত আমোদ পাবা, আনন্দত থাকিবা কিয়নো পিতাই দিয়া খাজনা মনন কৰিলে নিজৰ অনুভৱ হয়। যিদৰে ভোজন প্ৰথমে বেলেগ হয়, খাওতা বেলেগ হয়। কিন্তু যেতিয়া হজম কৰি লয় তেতিয়া সেই ভোজনেই তেজ হৈ শক্তি ৰূপত নিজৰ হৈ যায়। এইদৰে জ্ঞানো মনন কৰিলে নিজৰ হৈ যায়, নিজৰ খাজনা হয় - এইটো অনুভৱ হ'ব।

3) সকলোৱে সদায় নিজকে শ্ৰেষ্ঠ আত্মা বুলি ভাবানে? শ্ৰেষ্ঠ আত্মা অৰ্থাৎ প্ৰত্যেক সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্ম সদায় শ্ৰেষ্ঠ। কিয়নো সাধাৰণ জীৱনৰ পৰা ওলাই শ্ৰেষ্ঠ জীৱনলৈ আহি গ'লা। কলিযুগৰ পৰা ওলাই সংগমযুগলৈ আহি গ'লা। যেতিয়া যুগ সলনি হ'ল, জীৱন সলনি হ'ল গতিকে জীৱন পৰিৱৰ্তন হ'ল অৰ্থাৎ সকলো পৰিৱৰ্তন হ'ল। এনে পৰিৱৰ্তন নিজৰ জীৱনত দেখানে? কোনো কৰ্ম, চলন সাধাৰণ লোকৰ দৰে নহয় যেন। তেওঁলোক হ'ল লৌকিক আৰু তোমালোক অলৌকিক। গতিকে অলৌকিক জীৱন যাপন কৰোতাসকল লৌকিক আত্মাসকলতকৈ পৃথক হ'ব। সংকল্পকো পৰীক্ষা কৰা যে সাধাৰণ হয় নে অলৌকিক হয়? সাধাৰণ হ'লে সাধাৰণক চেক কৰি চেঞ্জ (পৰীক্ষা কৰি সলনি) কৰি লোৱা। যিদৰে কোনো বস্তু সন্মুখলৈ আহিলে চেক কৰা যে এয়া খোৱাৰ যোগ্য হয়নে, লোৱাৰ যোগ্য হয়নে, যদি নহয় তেন্তে নোলোৱা, এৰি দিয়া নহয়। এইদৰে কৰ্ম কৰাৰ আগেয়ে কৰ্মক চেক কৰা। সাধাৰণ কৰ্ম কৰি কৰি জীৱনো সাধাৰণ হৈ যাব তেতিয়া যেনেকুৱা জগত তোমালোকো তেনেকুৱা হৈ তেওঁলোকৰ লগত মিক্স হৈ যাব। পৃথক যেন নালাগিব। যদি অনাসক্ত

নোহোৱা তেন্তে পিতাৰ স্নেহীও নহয়। যদি কেতিয়াবা ভাব হয় যে মোৰ পিতাৰ মৰমৰ অনুভৱ হোৱা নাই তেতিয়া বুজিব যে কৰবাত অনাসক্তিৰ অভাৱ আছে, কৰবাত আসক্তি আছে। অনাসক্ত নহ'লে পিতাৰ মৰম অনুভৱ নহয়। নিজৰ দেহৰ প্ৰতি, সম্বন্ধৰ প্ৰতি, কোনো বস্তুৰ প্ৰতিয়েই হওক... স্থূল বস্তুও যোগ ভংগ কৰাৰ নিমিত্ত হৈ যায়। সম্বন্ধত আসক্তি নাথাকিলেও কিন্তু খাদ্য বস্তুত, পিন্ধা বস্তুৰ প্ৰতি আসক্তি থাকিব, কোনো সৰু বস্তুৱেও বহুত ডাঙৰ ক্ষতি সাধন কৰি দিয়ে। সেয়ে সদায় অনাসক্ত অৰ্থাৎ অলৌকিক জীৱন। যিদৰে অন্যলোকে কয়, চলে, গৃহস্থিত থাকে সেইদৰে তোমালোকেও থাকিলে পাৰ্থক্য কি থাকিল! গতিকে নিজে নিজক চোৱা পৰিৱৰ্তন কিমান কৰিলা! লৌকিক সম্বন্ধত বোৱাৰী হওক, শালু হওক, কিন্তু আত্মাক চোৱা। বোৱাৰী নহয় কিন্তু আত্মা হয়। আত্মা বুলি চালে হয় আনন্দিত হ'বা নহয় দয়া ওপজিব। এই আত্মা বেচৰা পৰবশ হয়, অজ্ঞানতাত আছে, অজ্ঞতাত আছে। মই জ্ঞানী আত্মা হওঁ সেয়ে সেই অজ্ঞতাত আত্মাৰ ওপৰত দয়া কৰি নিজৰ শুভভাৱনাৰে পৰিবৰ্তন কৰি দেখুৱাম। নিজৰ দৃষ্টি, বৃত্তি পৰিবৰ্তনৰ প্ৰয়োজন। নহলে পৰিয়ালত প্ৰভাৱ নপৰে। বৃত্তি আৰু দৃষ্টি পৰিবৰ্তন কৰাই হল অলৌকিক জীৱন। যি কাম অজ্ঞানীয়ে কৰে সেই কাম তোমালোকে কৰিব নোৱাৰা। সংগৰ ৰং তোমালোকৰ লাগিব লাগে, তেওলোকৰ ৰং তোমালোকক নহয়। নিজকে চোৱা মই জ্ঞানী আত্মা হয়, মোৰ প্ৰভাৱ অজ্ঞানীৰ ওপৰত পৰে, যদি নপৰে তেন্তে শুভভাৱনা নাই। বাণীৰে প্ৰভাৱ নপৰে কিন্তু শুভভাৱনা যি থাকে তাৰ ফল পাবা। অচ্ছা।

৪) প্ৰত্যেক খোজতে সৰ্বশক্তিমান পিতা মোৰ লগত আছে, এনে অনুভৱ কৰান? য'ত সৰ্বশক্তিমান পিতা আছে, তাত সৰ্বপ্ৰাপ্তি স্বাভাবিকতে হয়। যিদৰে বীজত ৰাডু সমাহিত হৈ থাকে। এইদৰে সৰ্বশক্তিমান লগত থাকিলে সদায় মালামাল, সদায় তৃপ্ত, সদায় সম্পন্ন হ'বা। কেতিয়াও কোনো কথাত দুৰ্বল নহবা। কেতিয়াও কোনো আপত্তি নকৰিবা। সদায় সম্পূৰ্ণ। কি কৰিম, কেনেকৈ কৰিম—এই অভিযোগ নাই। লগত থাকিলে সদায় বিজয়ী। একাঘৰীয়া কৰিলে বহুত দীঘল লাইন হয়। এক কিয়ই কিউ বনাই দিয়ে। সেয়ে কিয়ৰ কিউ কেতিয়াও নালাগে যেন। ভক্ত বা প্ৰজাৰ কিউ লাগিলে লাগক কিন্তু কিয়ৰ কিউ লগাব নালাগে। এনেকৈ সদায় লগত থকা সকল যাবও লগতে। সদায় লগত আছে, লগত থাকিব আৰু লগত যাব এই দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞা আছে নহয়। বহুত কালৰ অভ্যাসৰ অভাৱে অন্তিমত ঠগি দিব। যদি কোনো অভাৱৰ ৰচী থাকি যায় তেন্তে উৰিব নোৱাৰিবা। গতিকে সকলো ৰচী পৰীক্ষা কৰা। কেৱল নিমন্ত্ৰণ আহে, সময়ৰ হুইচেল বাজে আৰু যাবলৈ ধৰা। সাহসী সন্তান সহযোগী পিতা। য'ত পিতাৰ সহায় আছে তাত কোনো কঠিন কাম নাই। হৈয়েই আছে।

৫) সদায় নিজকে মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমান অনুভৱ কৰানে বাৰু? এই স্বৰূপৰ স্মৃতিত থাকিলে প্ৰত্যেক পৰিস্থিতি এনেকুৱা অনুভৱ হয় যেন পৰিস্থিতি নহয় "Sight scene" (ৰাষ্টাৰ দৃশ্য) হয়। পৰিস্থিতি বুলি ভাৱিলে ভয় খাই যোৱা কিন্তু Sight scene" অৰ্থাৎ ৰাষ্টাৰ দৃশ্য বুলি ভাৱিলে সহজে পাৰ কৰি লোৱা। কিয়নো দৃশ্য দেখি আনন্দিত হোৱা, ভয় নোখোৱা। বিঘ্ন বিঘ্ন নহয়, কিন্তু আগ বঢ়াৰ উপায় হয়। পৰীক্ষাই ক্লাছ আগ বঢ়ায় দিয়ে। তেন্তে বিঘ্ন, পৰিস্থিতি, পৰীক্ষা আগ বঢ়াবলৈ আহে এনেকৈ ভাৱা নহয়! কেতিয়াবা কোনো কথা ভাবা এয়া কি হ'ল, কিয় হ'ল? ভাবোতেও সময় যায়। ভবা অৰ্থাৎ বৈ যোৱা। মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমানে কেতিয়াও নৰয়। সদায় নিজৰ জীৱনত উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰে।

৬) বৰদাতা পিতাৰ দ্বাৰা সৰ্ব বৰদান প্ৰাপ্ত হলনে? পিতাৰ দ্বাৰা সকলোতকৈ মুখ্য বৰদান কোনটো পালা? একতো চিৰ যোগী ভৱ আৰু আনটো পৱিত্ৰ ভৱ। এই দুয়োটা বিশেষ বৰদান সদায় জীৱনত অনুভৱ কৰানে? যোগী জীৱন বনাই ল'লানে যোগ লগাওতা যোগী হোৱা? যোগ লগাওতা যোগীয়ে দুই চাৰি ঘণ্টা যোগ লগাব আৰু তাৰ পাচত শেষ। কিন্তু যোগী জীৱন অৰ্থাৎ নিৰন্তৰ। নিৰন্তৰ যোগী জীৱন আছেনে! এনেয়ো পৱিত্ৰ ভৱৰ বৰদান পাইছা। পৱিত্ৰ ভৱৰ বৰদানৰ পৰা পূজা আত্মা হৈ গলা। যোগী ভৱৰ বৰদানৰ পৰা চিৰ শক্তি স্বৰূপ হৈ গলা। শক্তি স্বৰূপ আৰু পৱিত্ৰ পূজা স্বৰূপ দুয়োটা হৈ গ'লা নহয়। সদায় পৱিত্ৰ হৈ থাকানে? কেতিয়াবা কেতিয়াবাতো নহয়। কিয়নো এদিনো যদি কোনো অপৱিত্ৰ

হ'ল তেন্তে অপৰিত্ৰতাৰ তালিকাত আহি যাব পৰিত্ৰতাৰ তালিকাত আছানে? কেতিয়াবা খংতো নুঠে? খং বা মোহ অহা ইয়াকো অপৰিত্ৰতা কোৱা যাব। যদি নষ্টমোহা নহয় তেন্তে স্মৃতিস্বৰূপো হ'ব নোৱৰি। কোনো বিকাৰ আহিবলৈ নিদিবা। যেতিয়া কোনো বিকাৰ আহিবলৈ নিদিবা তেতিয়া কোৱা হ'ব-পৰিত্ৰ আৰু যোগী ভব।

বাপদাদাই সকলো সন্তানৰ পৰা আশা কৰে, প্ৰত্যেক সন্তানেই দৃঢ় সংকল্প কৰিব লাগে, ব্যৰ্থ নাভাৰো, ব্যৰ্থ নকৰো, ব্যৰ্থৰ বেমাৰ চিৰকালৰ বাবে সমাপ্ত কৰিম। এই এক দৃঢ় সংকল্পই চিৰকালৰ বাবে সফলতা স্বৰূপ বনাই দিব। সদায় সাৱধানে থকা অৰ্থাৎ ব্যৰ্থক সমাপ্ত কৰা। অচ্ছা- ওম শান্তি।

***বৰদান:-** দিব্য বুদ্ধিৰ দ্বাৰা দিব্য সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰোতা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা।

যেনেকুৱা সময় তেনেকুৱা বিধিৰে দিব্য বুদ্ধিৰ ব্যৱহাৰ কৰিলে সকলো সিদ্ধি তোমালোকৰ হাত মুঠিত। সিদ্ধি কোনো ডাঙৰ কথা নহয় কেৱল দিব্য বুদ্ধিৰ চাফাই। যিদৰে আজিকালি হাতৰ চাফাই দেখুৱায়, এই দিব্য বুদ্ধিয়ে সৰ্ব সিদ্ধি হাতৰ মুঠিত আনি দিয়ে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ আত্মাই সকলো দিব্য সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিছা সেয়ে তোমালোকৰ মূৰ্তিৰ দ্বাৰা আজিলৈকে ভক্তসকল সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ যায়।

***শ্লোগান:-** যাৰ লগত সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ সৰ্বশক্তি আছে তেওঁৰ কেতিয়াও পৰাজয় হ'ব নোৱাৰে।

!!ওম শান্তি!!
